

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 25 januari 2011 in zaak nr. 10/21976 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 juni 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 januari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 februari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De vreemdeling heeft op 9 december 2009 in Nederland een asielaanvraag ingediend. Uit onderzoek in het Eurodac-systeem is gebleken dat zij eerder een asielaanvraag in Italië heeft ingediend. Italië is op grond van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening) verantwoordelijk voor de behandeling van de in Nederland ingediende asielaanvraag.

2.3. De vreemdeling heeft zich in hoger beroep, onder verwijzing naar diverse stukken, samengevat en voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de rechtbank heeft miskend dat de minister ten aanzien van Italië niet kon uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de asielprocedure in Italië niet voldoet aan het Unierecht en overdracht aan dat land strijdig is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De minister had volgens de vreemdeling de behandeling van het asielverzoek dan ook op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moeten trekken.

2.4. Bij uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3 (www.raadvanstate.nl), heeft de Afdeling, samengevat weergegeven, overwogen dat uit het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: het arrest in de zaak M.S.S.) voortvloeit dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM, louter onderbouwt met een beroep op

algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is.

2.4.1. In de onderhavige zaak heeft de vreemdeling zich, evenals in de zaak die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 14 juli 2011, reeds in de besluitvormingsfase en in beroep bij de rechtbank op documenten beroepen waarvan niet op voorhand kan worden gezegd dat ze niet relevant zijn voor de beoordeling van de vraag of de in het arrest in de zaak genoemde aspecten aan overdracht in de weg staan. Nu in het besluit een op deze documenten toegespitste standpuntbepaling ten aanzien van de volgens het arrest in de zaak relevante aspecten ontbreekt, zijn deze niet beoordeeld op de in het arrest in de zaak omschreven wijze. De rechtbank kon de minister dan ook niet zonder meer volgen in zijn standpunt dat in zijn algemeenheid ten opzichte van Italië mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De grieven slagen.

2.4.2. Het hoger beroep is reeds daarom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gezien het vooroverwogene, het beroep tegen het besluit van 18 juni 2010 alsnog gegrond verklaren en dat besluit wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) vernietigen.

2.5. De Afdeling ziet echter aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.5.1. Daartoe is in de eerste plaats van belang dat de Afdeling, zoals reeds is overwogen in voormelde uitspraak van 14 juli 2011 en om de in die uitspraak genoemde redenen, geen grond ziet voor het oordeel dat de vreemdeling in afwachting van de antwoorden van het Hof van Justitie van de Europese Unie op de door het Court of Appeal van Engeland en Wales op 18 augustus 2010 gestelde prejudiciële vragen over de reikwijdte van artikel 3, tweede lid, van de Verordening (geregistreerd onder zaak nr. C-411/10, PB 2010, C 274/21), niet zou kunnen worden overgedragen aan Italië.

2.5.2. Voorts heeft de Afdeling in voormelde uitspraak van 14 juli 2011 overwogen dat ook indien de voorhanden documenten over de situatie in Italië worden beoordeeld op de wijze waarop dat in het arrest in de zaak M.S.S. is gepreciseerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat de documenten waar de vreemdeling zich in die zaak op heeft beroepen, tot het oordeel moeten leiden dat hij niet aan Italië mag worden overgedragen. De documenten waar de vreemdeling zich in deze zaak op heeft beroepen geven geen aanleiding voor een ander oordeel.

2.5.3. Ook het persoonlijk relaas van de vreemdeling biedt geen indicaties voor het oordeel dat de Italiaanse asielprocedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. De vreemdeling heeft in Italië in een opvangcentrum verbleven en heeft naar aanleiding van haar asielaanvraag een zogenaamde

"soggiorno" gekregen die drie jaar geldig was. De vreemdeling werd in het verleden in Italië dan ook niet bedreigd met uitzetting naar haar land van herkomst. Evenmin kan uit haar verklaringen worden afgeleid dat zij eerder in dat land het slachtoffer is geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Ten aanzien van het standpunt van de vreemdeling dat haar medische klachten aan overdracht aan Italië in de weg staan, wordt overwogen dat in de door de vreemdeling overgelegde gegevens geen grond is te vinden voor het oordeel dat de minister zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat de door de vreemdeling benodigde medische voorzieningen in Italië moeten worden geacht vergelijkbaar te zijn met die in Nederland en dat deze voorzieningen bij haar terugkeer in Italië ter beschikking staan van de vreemdeling. Dat de vreemdeling medische behandeling behoeft, is daarom onvoldoende om te oordelen dat de minister zich in dit geval niet, zonder daarover het Bureau Medische Advisering om nader advies te vragen, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake is van bijzondere individuele omstandigheden die aanleiding geven gebruik te maken van de bevoegdheid de asielaanvraag aan zich te trekken.

2.5.4. Onder deze omstandigheden ziet de Afdeling dan ook geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdeling aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3 dan wel 13 van het EVRM en de minister zich om die reden niet met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Italië de refoulementverboden niet zal schenden.

2.6. De minister dient op na te melden wijze te worden veroordeeld tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 25 januari 2011 in zaak nr. 10/21976;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 18 juni 2010, kenmerk 0912.09.1249;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, waarvan € 874,- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro) voor het beroep en € 437,- (zegge: vierhonderdzevenendertig euro) voor het hoger beroep. Het totale bedrag dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. A.B.M. Hent, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Hent
lid van de enkelvoudige kamer

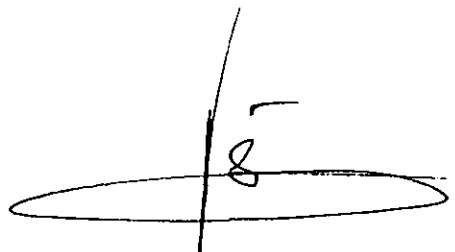
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 oktober 2011

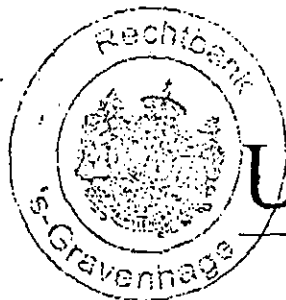
418-595.

Verzonden: 19 oktober 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized flourish or mark.

mr. H.H.C. Visser

HET Raadskwartier AFSCHRIFT

PRODUCTIE

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 10/21976

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
IND dossiernummer 0912.09.1249, eiseres,
gemachtigde mr. H. Postma, advocaat te Groningen;

en

de minister voor Immigratie en Asiel als rechtsopvolger van de minister van Justitie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst), te 's-Gravenhage, vertegenwoordigd door mr. M.S. Veld,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Eiseres heeft een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. Daartegen is beroep ingesteld.

Het beroep is ter zitting van 6 januari 2011 behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003).

2.2 Italië heeft niet tijdig gereageerd op het terugnameverzoek, zodat Italië op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vo 343/2003 wordt geacht in te stemmen met terugname van eiseres.

AWB 10/21976

blad 2/4

Het betoog van eiseres dat het tijdsverloop tussen de datum waarop zij haar asielverzoek in Nederland heeft ingediend en de datum waarop verweerder bij de Italiaanse autoriteiten heeft verzocht om terugname onredelijk lang is, faalt. Het gaat in dit geval om een terugnameverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vo 343/2003. Daarop is artikel 20 van de Vo 343/2003 van toepassing. In dat artikel is geen termijn opgenomen waarbinnen een verzoek om terugname moet zijn ingediend.

2.3 Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Vo 343/2003, voor zover thans van belang, kan, in afwijking van het eerste lid, verweerder een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

2.4 Eiseres betoogt dat de Italië de op haar rustende internationale verdragsverplichtingen niet naleeft, zodat verweerder ten aanzien van Italië niet kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ter onderbouwing wijst eiseres op haar eigen ervaringen en onder meer op:

- het rapport van Thomas Hammarberg van 16 april 2009;
- een artikel van mr. A. Ricci Ascoli, gepubliceerd in de Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht van 3 juni 2009;
- vragen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), gesteld aan de Italiaanse overheid van 18 november 2009;
- een rapport Artsen zonder Grenzen van 1 januari 2010;
- een brief van de Commissie van kerken en Conferentie Europese Kerken in Europa van 26 februari 2010;
- het Dubliners Project Report van 9 april 2010;
- het van rapport de European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment van 28 april 2010;
- het rapport "Libya of tomorrow, what hope for human rights?" van Amnesty International van 23 juni 2010;
- diverse interim measures, getroffen door de President van het EHRM;

2.5 In zijn algemeenheid mag verweerder ten opzichte van Italië uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is aan eiser om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Italië anders is.

Eiseres is hierin niet geslaagd. Eiseres heeft met hetgeen zij heeft betoogd, niet aannemelijk gemaakt dat er concrete aanwijzingen bestaan dat Italië de op dat land rustende verdragsverplichtingen jegens haar niet zal nakomen. De door eiseres, ter ondersteuning van haar betoog ten aanzien van de situatie voor asielzoekers in Italië, overgelegde documenten bevatten algemene en deels gedateerde informatie, waarmee zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er ten aanzien van haar persoonlijk feiten en omstandigheden zijn op basis waarvan verweerder niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uit kon gaan. Verweerder hoeft hierin dan ook geen reden te zien het asielverzoek onverplicht aan zich te trekken.

De verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, maakt het vorenstaande niet anders, reeds omdat niet aannemelijk is gemaakt dat sprake is van gelijke gevallen.

AWB 10/21976

blad 3/4

Dat de president van het EHRM interim measures heeft getroffen op verzoek van vreemdelingen die op grond van de Vo 343/2003 zouden worden overgedragen aan Italië, leidt evenmin tot een ander oordeel, alleen al omdat die interim measures niet zijn gemotiveerd.

2.6 Het betoog dat Italië handelt in strijd met Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: Opvangrichtlijn), moet worden ingebracht en beoordeeld in Italië. Dit betoog faalt derhalve.

2.7 Het beroep op Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn) faalt eveneens. Niet is met concrete gegevens gestaafd dat aan de asielprocedure in Italië zodanige gebreken kleven, dat niet kan worden onderzocht en vastgesteld of de in het Vluchtelingenverdrag en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) genoemde risico's worden gelopen bij terugkeer naar het land van herkomst. Aldus is niet aannemelijk gemaakt dat het risico bestaat dat Italië zijn verplichtingen voortvloeiend uit die verdragen niet zal nakomen.

2.8 Het betoog dat de behandeling van asielzoekers door de Italiaanse autoriteiten en de omstandigheden waaronder zij in Italië verblijven op zichzelf reeds in strijd is met artikel 3 en artikel 13 van het EVRM faalt. Daarentoe behoort te worden geklaagd bij de Italiaanse autoriteiten. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van het EHRM van 2 december 2008 (JV 2009, 41).

2.9 Eiseres stelt dat haar medische situatie aan een overdracht aan Italië in de weg staat. Zij wijst daartoe op de omstandigheid dat zij psychische klachten heeft, waarvoor zij in Nederland onder specialistische behandeling staat. Indien deze behandeling wordt gestaakt bestaat er mogelijk gevaar op destabilisatie van de klachten, waarbij angstklachten, depressieve klachten, in- en doorslaap problemen, psychosomatische klachten en suïcide neigingen kunnen ontstaan en/of toenemen. Eiseres stelt dat zij extra kwetsbaar is vanwege haar besmetting met tuberculose.

2.10 Voor de gevallen, waarin een vreemdeling medische omstandigheden ten grondslag legt aan zijn beroep op artikel 3, tweede lid, van de Vo 343/2003, geldt het beleid van verweerder dat is neergelegd in de Vreemdelingencirculaire 2000 onder C3/2.3.6.4. Volgens dit beleid dient te worden onderzocht in hoeverre de gestelde bijzondere omstandigheden leiden tot de conclusie dat het overdragen van de vreemdeling aan de verantwoordelijke lidstaat van een onevenredige hardheid getuigt. Daarbij geldt als uitgangspunt dat in de verantwoordelijke lidstaat de medische voorzieningen vergelijkbaar zijn aan die in andere lidstaten en ook ter beschikking staan aan Dublinclaimanten. Het is aan de vreemdeling om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat het in het beleid weergegeven uitgangspunt in zijn of haar geval niet opgaat.

AWB 10/21976

blad 4/4

Eiseres is hierin niet geslaagd. Eiseres heeft weliswaar aangegeven dat zij onder behandeling staat, maar de door haar overgelegde stukken bieden geen concrete aanwijzing dat (voortzetting van de) behandeling in haar geval niet adequaat in Italië kan plaatsvinden. Evenmin volgt dit - anders dan eiseres stelt - uit haar astelrelaas. Dat eiseres in Nederland onder behandeling staat, is onvoldoende voor de conclusie dat haar klachten niet adequaat in Italië behandeld kunnen worden.

2.11 Voor zover eiseres stelt dat overdracht aan Italië in dit geval van onevenredige hardheid getuigt, overweegt de rechtbank dat - nu niet aannemelijk is gemaakt dat zij niet adequaat kan worden behandeld in Italië - hetgeen hieromtrent is aangevoerd niet is aan te merken als een zodanig bijzondere omstandigheid.

2.12 Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.13 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.F.M.J. Bouwman, rechter, en door hem en M.J.S. Benning als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op 25 JAN. 2011

Afschrift verzonden op: 25 JAN. 2011

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 van de Awb (herstel vernietig) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 FEB 2011	
ZAAKNR. 201/02349	
AAN: 1.	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 18113
 2500 BC 's-Gravenhage

Per gewone post en per telefax: 070 - 3651380

c.c. verweerder, IND PV Zwolle: 038 - 888 6557

Korreweg 66
 9715 AD Groningen
 Postbus 1010
 9701 BA Groningen

T 050 - 57 57 850
 F 050 - 57 72 288

E info@hetraadskwartier.nl
 I www.hetraadskwartier.nl

Secretariaat:
 mw. J. Springelkamp
 mw. P. Idskes

Advocaten
 mw. mr. J.M.J. Lubbers*
 mw. mr. M. Haanstra
 mw. mr. P.A.J. Mulders
 mw. mr. H. Postma

* lid vfas

Groningen, 22 februari 2011

HOGER BEROEPSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake Awb 10/21976
 Inzake:
 Nationaliteit: Somalische
 Geboortedatum:
 IND-nummer: 0912.09.1249
 V-nummer:
 Ons kenmerk: HP/40013

Hoogedelachtbaar college,

Mevrouw hierna te noemen: appellante, wonende te in het asielzoekerscentrum aldaar, ten deze woonplaats kiezend te Groningen (9701 BA), postbus 1010, op het kantoor van mr. H. Postma, die verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appellante tot het instellen van dit hoger beroep en als haar advocaat te zullen optreden met het recht van vervanging, heeft op 9 december 2009 een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. De Minister van Justitie, thans de Minister voor Immigratie en Asiel, hierna te noemen: verweerder, heeft bij besluit van 18 juni 2010 de asielaanvraag van appellante afgewezen. Appellante heeft hiertegen op 21 juni 2010 beroep ingesteld. Bij uitspraak van 25 januari 2011, waarvan afschrift verzonden op 25 januari 2011, is het beroep met kenmerk Awb 10/21976 door de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, ongegrond verklaard (productie). Dit hoger beroepschrift keert zich tegen deze uitspraak.

Het hoger beroepschrift berust op de navolgende grieven. Bij de grief wordt de overweging geciteerd dan wel genoemd waar de grief zich tegen richt.

Grief 1: ten onrechte oordeelt de rechtbank dat appellante er niet in is geslaagd om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden, aannemelijk te maken dat Italië zijn verdragsverplichtingen jegens haar niet nakomt en dat verweerder het asielverzoek van appellante niet onverplicht aan zich hoeft te trekken.

Verwezen wordt naar de rechtsoverwegingen 2.4 en 2.5

Toelichting

De rechtbank heeft miskend dat appellante door middel van haar – door verweerder onweersproken - verklaringen over haar eigen negatieve ervaringen in Italië tezamen met de objectieve rapporten en brieven van onder meer Amnesty International, European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT), Commissie van kerken en Conferentie van Europese Kerken in Europa, Dublin-units uit vijf EU-lidstaten in samenwerking met Vluchtelingenwerk Italië en zusterorganisaties in zes EU-lidstaten wel aannemelijk heeft gemaakt dat Italië zijn verplichtingen uit hoofde van het EVRM en het Vluchtelingenverdrag jegens haar niet nakomt. De rechtbank is ten onrechte zonder motivering voorbij gegaan aan het feit dat appellante in Italië als alleenstaande vrouw met psychische klachten tengevolge van ondermeer meervoudige verkrachting in Libië zeer kwetsbaar is. Appellante heeft in Italië gepoogd zichzelf van het leven te beroven en is tot overmaat van ramp in Italië slachtoffer geworden van een beroving. Verweerder heeft deze feiten en gebeurtenissen niet bestreden. De rechtbank had dit alles bij haar oordeel dienen te betrekken, te meer nu uit de genoemde bronnen naar voren komt dat appellante geen bescherming en opvang van de Italiaanse autoriteiten kreeg en zal krijgen. Uit het feit dat de President van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in 2010 in tenminste 14 Nederlandse asielzaken (o.a. nrs. 46260/10, 46769/10, 40524/10) interim measures tegen Italië heeft getroffen kan worden afgeleid dat het EHRM twijfelt aan de kwaliteit van de asielprocedure in Italië. Anders dan de rechtbank stelt op pagina 3 (eerste alinea) van de uitspraak, zijn de door appellante ingeroepen interim measures (zie o.a. punt 6 van de aanvullende gronden van het beroep van 23 december 2010) wel voldoende gemotiveerd. Immers, het ging in die zaken om overdrachten van kwetsbare vreemdelingen, onder wie minderjarigen en (psychisch) zieken. Tot deze laatste groep behoort ook appellante.

In het op 21 januari 2011 door het EHRM gewezen arrest in de zaak M.S.S. tegen Griekenland en België, nr. 30696/09, oordeelde het EHRM dat Griekenland zich vanwege de slechte detentie- en verblijfsomstandigheden en de gebreken van de asielprocedure schuldig maakt aan schending van artikel 3 en artikel 13 EVRM. Door M.S.S. over te dragen aan Griekenland heeft ook België zich schuldig gemaakt aan schending van artikel 3 en artikel 13 EVRM, aldus het EHRM. Uit paragraaf 386 van dit arrest komt naar voren dat de overdragende staat erop bedacht moet zijn dat in de ontvangende staat artikel 3 EVRM niet geschonden zal worden gezien de verblijfsomstandigheden (inclusief detentieomstandigheden) die de asielzoeker daar te wachten staan. Als dat wel het geval is dient uiteraard van overdracht te worden afgezien. In dit geval overweegt het EHRM, dat de feiten over de verblijfs- en detentieomstandigheden in Griekenland bekend waren en deze via een groot aantal bronnen konden worden achterhaald. Uit de paragrafen 249 t/m 251 van het arrest volgt dat het EHRM het onthouden van opvang aan een verarmde asielzoeker die ook binnen het bereik van de EU-Opvangrichtlijn valt in strijd acht met artikel 3 EVRM. Het EHRM kent in dit verband grote betekenis toe aan het feit dat asielzoekers een kwetsbare groep in de samenleving vormen die speciale bescherming behoeven. Ten slotte wordt gewezen op de uitspraak van de voorzitter van uw Afdeling van 27 januari 2011 in de zaak met nummer 201100012/2/V3, waarin is bepaald dat de overdracht van de vreemdeling op grond van Verordening (EG) 343/2003 aan Italië voorlopig dient te worden opgeschort onder meer vanwege de mogelijke relevantie van het genoemde EHRM-arrest van 21 januari 2011.

Grief 2: ten onrechte oordeelt de rechtbank dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door haar aan haar beroep op artikel 3, tweede lid, van de Vo 343/2003 ten grondslag gelegde medische omstandigheden leiden tot de conclusie dat haar overdracht aan Italië van een onevenredige hardheid getuigt.

Verwezen wordt naar rechtsoverwegingen 2.10 en 2.11.

Toelichting

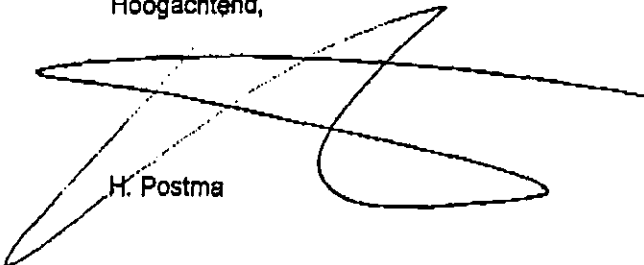
Appellante is sinds juli 2010 onder behandeling van een psycholoog en psychiater, verbonden aan de geestelijke gezondheidsinstelling i-Psy te Almere. In beroep heeft appellante bij brief van 30 augustus 2010 informatie van i-Psy overgelegd waaruit blijkt dat zij in verband met nachtmerries, angsten, PTSS klachten en aanpassingsklachten onder behandeling is gekomen. Verder blijkt uit de overgelegde informatie dat appellante in september 2009 concrete suicideplannen heeft gehad en daar nog vaak aan terugdenkt. Voorts heeft appellante in beroep bij brief van 23 december 2010 nadere informatie van de behandelaars van i-Psy overgelegd. Hieruit blijkt dat bij staking van de behandeling de kans bestaat op destabilisatie van de klachten, waarbij angstklachten, depressieve klachten, in- en doorslaap problemen, psychosomatische klachten en suïcideneigingen en/of -pogingen kunnen ontstaan en/of toenemen.

In het licht van de eveneens aangehaalde informatie uit het rapport van Artsen zonder Grenzen van 1 januari 2010 (zie punt 8 van de gronden van het beroep van 26 juli 2010) over o.a. het gebrek aan medische voorzieningen in Italië voor asielzoekers en immigranten, had de rechtbank dienen te onderkennen dat verweerder zich niet, althans niet zonder nadere motivering, op het standpunt heeft kunnen stellen dat het feit dat appellante psychische klachten heeft geen reden vormt om haar asielverzoek op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordeningen 343/2003 aan zich te trekken. De rechtbank heeft bovendien miskend dat in het zwaarwegend advies van 10 december 2009 en in de zienswijze van 2 februari 2010 (punt 3) door appellante naar voren is gebracht dat zij in Italië voor haar psychische klachten geen medische zorg c.q. behandeling heeft gekregen. Verweerder heeft deze stellingen niet in twijfel getrokken. De rechtbank heeft dan ook niet met recht kunnen oordelen dat de door appellante overgelegde stukken en haar asielrelaas geen concrete aanwijzing bieden dat (voortzetting van de) behandeling in haar geval niet adequaat in Italië kan plaatsvinden.

Mitsdien heeft de rechtbank ten onrechte het beroep van appellante ongegrond verklaard. Appellante verzoekt uw Afdeling dan ook:

- I haar hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak d.d. 25 januari 2011 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, reg. nr. Awb 10/21978 geheel of gedeeltelijk te vernietigen;
- II het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren;
- III het besluit van 18 juni 2010, IND nummer 0912.09.1249, te vernietigen;
- IV de Minister voor Immigratie en Asiel te veroordelen in de door appellante in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep gemaakte proceskosten.

Hoogachtend,

H. Postma

Productie: afschrift aangevallen uitspraak d.d. 25 januari 2011, Awb 10/21978